

Sygn. akt VI GC 1261/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

J. B.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. B. kwotę 1 600,00 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 475,08 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt pięć złotych osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1261/17/3

UZASADNIENIE

Powód J. B. wystąpił przeciwko (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę kwoty 1 600 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 24 listopada 2016 r. samochód marki A. o nr rej. (...) stanowiący własność D. J. został uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. Pozwana zarejestrowała szkodę pod nr (...) i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła odszkodowanie w kwocie 3 167,39 zł. Na podstawie umowy cesji wierzytelności powód nabył od poszkodowanego D. J. wierzytelność jaką ten posiadał wobec pozwanej z tytułu poniesionej szkody w ww. pojeździe. Powód w celu ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy pojazdu zlecił niezależnemu rzeczoznawcy sporządzenie opinii, z której wynika, że koszt naprawy pojazdu wynosi 6 187,02 zł. Powód niniejszym pozwem dochodzi części należnego odszkodowania w kwocie 1 600 zł zastrzegając, iż po uzyskaniu opinii biegłego sądowego zastrzega sobie możliwość rozszerzenia powództwa.

W dniu 29 czerwca 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowy w Tychach Wydziale VI Gospodarczym wydał w sprawie o sygn. akt VI GNc 1442/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

W ustawowym terminie pozwana (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Na uzasadnienie pozwana podniosła, że uznała swoją odpowiedzialność za szkodę z dnia 24 listopada 2016 r, ustalając przy tym należne odszkodowanie w wysokości 3 321,14 zł. Odszkodowanie wypłacone w pełni wystarcza na pokrycie kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 listopada 2016 r. samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność poszkodowanego D. J. został uszkodzony w wyniku zdarzenia drogowego. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana.

Dowód: akta szkody na płycie CD (k. 52).

Pozwana zarejestrowała szkodę pod nr (...) i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego stwierdziła wystąpienie szkody częściowej i przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 3 167,39 zł.

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) (k. 9-14), decyzja pozwanej z dnia 7 grudnia 2016 r. (k. 15).

Na podstawie umowy cesji wierzytelności powód nabył od poszkodowanego wierzytelność przysługującą temu ostatniemu względem (...) S.A. w W. z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 24 listopada 2016 r., w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...).

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 21) maili z dnia 3 stycznia 2017 r. z zawiadomieniem o cesji (k. 37 verte).

Powód w celu ustalenia rzeczywistego kosztu naprawy pojazdu zlecił niezależnemu rzeczoznawcy sporządzenie opinii, z której wynika, że koszt przywrócenia samochodu poszkodowanego do stanu sprzed kolizji wynieść powinien 6 187,02 zł.

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) (k. 16-20).

Uszkodzony pojazd marki A. (...) został naprawiony przez poszkodowanego. Przed zdarzeniem samochód miał wymieniany jeden błotniki, przy użyciu oryginalnych części. Po zdarzeniu w samochodzie więcej szkód nie było.

Dowód: zeznania świadka D. J. (k. 100-111).

Biegły sądowy M. D. ustalił, że teoretyczny koszt naprawy uszkodzonego samochodu winien wynieść 5 596,44 zł brutto. Biegły wskazał, iż w roku 2016 ceny w warsztatach typu rzemieślniczego kształtowały się na poziomie 95 – 110 zł netto za roboczogodzinę, zaś w autoryzowanych serwisach 10-150 zł za roboczogodzinę. Pozwana natomiast przyjęła stawkę 50 zł. nadto wskazała na użycie części zamiennych oraz 40% amortyzacji lakieru. Biegły wskazał, iż stosowanie zamienników przy naprawie nie gwarantuje odpowiedniej jakości. Nadto w sytuacji uszkodzenia oryginalnych części, na jakie winno się dokonać zamiany, zaś pozwana na podstawie oględzin nie ujawniła, by w samochodzie były montowane zamienniki. Nadto na rozprawie w dniu 11 grudnia 2018 r. po wysłuchaniu zeznań świadka D. J. podtrzymał swoją opinię pisemną, wskazując, iż stawka 90 zł warsztatu nie jest zawyżona.

Dowód: opinia biegłego sądowego (k. 57-60), ustna opinia uzupełniająca (k. 111), opinie biegłych w podobnych sprawach (k. 33-101).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Nadmienić trzeba, że powołana dokumentacja w pełni korelowała też z osobowymi źródłami dowodowymi. Zeznania świadka D. J. były spójne, jak też korespondowały z obrazem przebiegu zdarzeń wynikającym z dokumentacji. Należy podkreślić, iż zeznania pochodziły od osoby będącej bezpośrednim świadkiem okoliczności ustalonych w sprawie.

Sąd uznał za przekonującą i w konsekwencji mającą zasadnicze znaczenie dla definitywnego rozstrzygnięcia sprawy opinię biegłego M. D.. Należy zauważyć, że biegły dysponuje odpowiednią wiedzą dla sporządzenia przedmiotowej opinii, czego strony nie kwestionowały. Sąd nie miał zatem żadnych zastrzeżeń do metody jej opracowania. Przedmiotowa opinia jest rzetelna, fachowa i czyni zadość postawionej tezie dowodowej. Wnioski końcowe wynikające z opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, kategorię i zostały należycie umotywowane. Zastrzeżenia strony pozwanej do przedmiotowej opinii zostały wyjaśnione ustnej opinii uzupełniającej złożonej przez biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną powództwa, stanowiły art. 822 § 1 k.c. oraz przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 4 ww. ustawy ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie natomiast do treści art. 13 ust. 2 ustawy o obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem.

W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust. 1 ustawy). I tak zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Na wstępie wskazać należy, że sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych, o których mowa w art. 436 § 2 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń - według zasad określonych w § 2 tego przepisu.

Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Poszkodowany oraz powód zawarli umowę cesji wierzytelności w dniu 14 grudnia 2016 r. wobec czego w niniejszym procesie powód ma prawo dochodzić wszelkich roszczeń, które przysługiwały poszkodowanemu wobec pozwanej z tytułu szkody z dnia 24 listopada 2016 r.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń, co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości (SN I CR 151/88).

Również w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r. Sąd Najwyższy (sygn. akt II CNP 41/17) wskazał, że jakkolwiek obowiązek ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej polega na zapłacie odszkodowania, a więc na spełnieniu świadczenia

pieniężnego (art. 822 § 1 k.c.), to jednak judykatura przyjmuje, że poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Powstanie tego roszczenia, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Ponadto w w/w wyroku Sąd Najwyższy wskazał, że z wyjątkiem sytuacji kiedy szkoda jest szkodą całkowitą niezgodnym z prawem jest ustalanie wysokości odszkodowania inaczej niż na podstawie hipotetycznych kosztów naprawy pojazdu.

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznych kosztów naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany może również pojazd sprzedać bez uprzedniej naprawy, co nie zmienia faktu, iż odszkodowanie winno być równe kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku.

Sąd na okoliczność ustalenia wysokości szkody w pojeździe dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego który w sporządzonej opinii wyliczył jej wartość na kwotę 5.596,44 zł. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu wysokość szkody w pojeździe poniesiona w związku ze szkodą wynosi 5.596,44 zł.

W świetle wyżej poczynionych wywodów należało uznać, że należne powodowi odszkodowanie wynosi 1.600 zł, albowiem kwota objęta roszczeniem mieści się w różnicy pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem, a tym wyliczonym przez biegłego sądowego, zaś powód w toku procesu nie rozszerzył powództwa. Z tego względu Sąd w punkcie 1 wyroku zasądził powyższą kwotę od strony pozwanej.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe.

Jak wynika z akt szkodowych, szkoda została zgłoszona pozwanej dnia 24 listopada 2016 r. Z tego względu od powyższej daty należało liczyć wyżej wskazany okres 30 dni na wypłatę odszkodowania. Okres ten upływał w dniu 24 grudnia 2016 r. w związku z czym odsetki od zasądzonej tytułem odszkodowania kwoty 1 600 zł Sąd zasądził od dnia 25 grudnia 2016 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 80 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 478,08 zł tytułem pobranej zaliczki na poczet biegłego oraz 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku, poz. 1800), co daje łącznie 1.475,08 zł.

SSR Jolanta Brzęk